

skatterne, istedetfor, hvad der havde været naturligt, $\frac{2}{3}$ af de Valgberettigedes Skatter, let maatte kunne medføre, at Skattecenjus blev saa lav paa flere Steder for dem, som kom ind i de Høistbestedes Klasse, at den saagodt som ikke havde nogen Betydning. Smidlertid fandt man dog ikke Anledning til, da Forslaget til Kjøbstadcommunalloven laa for, at foretage nogen Forandring i saa Henseende, fordi alle Valgbestemmelser bleve overførte i den nye Lov aldeles saaledes, som de stode i de tidligere Love. Her er derimod Forholdet et andet, da de paagjældende Communer Forsatning dannedes tildeels efter Landcommunalloven og tildeels efter Kjøbstadcommunalloven. Paa Grund af denne deres amphibialste Bessaffenhed har man troet at kunne foreslaae en Endring som den til § 6 foreliggende, hvorved man forsaavidt for deres Vedkommende optager Landcommunallovens Bestemmelse, men dog saaledes, at de Høistbestede i disse Communer ligesom i Kjøbstæderne kun skulle kunne vælge den mindre Halvdeel af Byraadets Medlemmer, og ikke, som i Landcommunerne, den større Halvdeel, hvad der synes naturligt, da der som Medlem af Raadet skal være en af Kongen bestiftet Formand. Jeg skal endnu bemærke, at det i en enkelt Commune endog har viist sig nødvendigt at optage samtlige Vælgere i de Høistbestedes Klasse paa Grund af, at der var en Deel Ikke-Valgberettigede, som svarede en betydelig Deel af Communens Skatter. Man maa jo nemlig, naar man for at faae $\frac{2}{3}$ af Skattebeløbet ud nødsages til at medtage Een af en Skatteklasse, medtage alle dem, som staae i den samme Skatteklasse, og dette har som sagt i en Commune, hvor man for at naae de $\frac{2}{3}$ har maattet medtage Een af de mange Skatteydere, som svarede det mindste Portionsantal, bevirket, at man maatte medtage alle Skatteyderne i Communen, saa at der i Virkeligheden ikke i den blev nogen Forskjel mellem de Høistbestedes Klasse og samtlige Vælgere Klasse. Da man nu, som alt anført, ikke gjør Brud paa de bestaaende Valgbestemmelser, naar man her optager den Bestemmelse, som staaer i Landcommunalloven, saa har Udvalget troet at burde foreslaae dette.

Med Hensyn til Udvalgets Endringsforslag til §§ 9 og 10 og de lignende Endringsforslag, som findes stillede til andre Paragraffer, og som gaae ud paa, at den Myndighed, som i Lovforslaget er henlagt til Amtsrådet, skal henlægges til Indenrigsministeren, skal jeg bemærke, at det er forekommet Udvalget, at dette vilde være baade principmæssigt rigtigt og tillige det Hensigtsmæssigste. Det vilde være principmæssigt rigtigt, fordi Statens Tilsyn i disse Communer i det Hele er ordnet paa samme Maade som i Kjøbstadcommunerne og gjør sig gjældende under selve Beslutningernes Fattelse. Statsmyndigheden er altsaa istand til, dersom der fattes Beslutninger af Fleerheden af Communerådet, som ere i Strid med Loven, da at kunne standse dem. Det synes ikke principmæssigt rigtigt at stille disse Communer i et andet Forhold til Regjeringen end det, som er gjældende med Hensyn til Kjøbstadcommunerne, hvem de i saa Henseende jo fuldstændigt ligne. Hvad Hensigtsmæssigheden angaaer, da forekommer det Udvalget at være klart, at Indenrigsministeriet i en ganske anden Grad vil være istand til grundigt og rigtigt at udøve den i de omhandlede Paragraffer nævnte Myndighed end Amtsrådet. Det er dog ønskeligt, at ligeartede Forhold altid blive afgjorte paa en nogenlunde ligeartet Maade, men Amtsrådet vil jo ikke have med de lignende Forhold at gjøre for Kjøbstadcommunernes Vedkommende. De Forhold, hvorom der her er Tale, ere deels de Anker, som fremsættes angaaende Valg, deels Anker angaaende Udsættelse af Raadet, deels Egningsklagers Paakjendelse — hvorom jeg forbeholder mig nærmere at yttre mig —, deels endeligt Gjenensyn af Regnskaber og Bedømmelse af, hvorvidt den paagjældende Commune bør have Tilladelse til at gjøre Laan, til at sælge Eiendomme og lignende Ting. Alle den Slags Anliggender indkomme jo fra Kjøbstædernes Side hyppigt til Indenrigsministeriet, medens Amtsrådet har ganske andre Forhold at bedømme for Landcommunernes Vedkommende. Navnlige vil Indenrigsministeriet langt bedre og lettere end Amtsrådet kunne føre Tilsyn med Forvaltningens Lovlighed ved at gjenemgaae Regnskaberne, da disse jo ere affattede